ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Svobody, Ph.D. a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Davida Kotrbatého ve věci

žalobkyně: [redacted], [redacted] IČO [redacted]
sídlem [redacted],
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Kašparem
sídlem nám. Sokolovské 306/7, 460 01 Liberec

za účasti vedl. účastníka [redacted], IČO [redacted]
správce konkursní podstaty úpadce [redacted] s.r.o.
sídlem [redacted],
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Vladimírem Mrázem
sídlem Kukelská 919/2, 198 00 Praha

proti
žalované: [redacted], IČO [redacted]
sídlem [redacted],
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
sídlem Jaselská 202/19, 602 00 Brno

o částku 16 822 908,50 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3. 6. 2021, č. j. 21 C 70/2006-1944

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že žaloba, kterou se žalobkyně domáhá vůči žalované povinnosti zaplatit do konkursní podstaty úpadce [redacted], se sídlem

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

[redacted], [redacted] IČO[redacted], částku 16 822 908,50 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 8. 11. 2005 do zaplacení, a to ve výši 8,75 % ročně za dobu od 8. 11. 2005 do 31. 12. 2005, ve výši 9 % ročně za dobu od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5 % ročně za dobu od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % ročně za dobu od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5 % ročně za dobu od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75 % ročně za dobu od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25 % ročně za dobu od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % ročně za dobu od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % ročně za dobu od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % ročně za dobu od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5 % ročně za dobu od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % ročně za dobu od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5 % ročně za dobu od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2018, ve výši 8 % ročně za dobu od 1. 7. 2018 do 31. 12. 2018, ve výši 8,75 % ročně za dobu od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019, ve výši 9 % ročně za dobu od 1. 7. 2019 do 30. 6. 2020, ve výši 7,25 % ročně za dobu od 1. 7. 2020 do 30. 6. 2021 a pro každé následující kalendářní pololetí za dobu od 1. 7. 2021 ročně ve výši repo sazby, stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, zvýšené o 7 procentních bodů, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám správce konkursní podstaty úpadce [redacted], [redacted], advokáta se sídlem [redacted], [redacted], se zcela zamítá.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované plnou náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 3 301 125,77 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Odvoláním napadeným rozsudkem Okresní soud Plzeň-město uložil žalovanému povinnost zaplatit do konkursní podstaty úpadce [redacted], k rukám vedlejšího účastníka na straně žalobce jako správce konkursní podstaty, částku 16 822 908,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení z jednotlivě vymezených částí jistiny od 8. 11. 2005 do zaplacení (výrok I). Výroky II až V rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem, žalovaným a tehdejšími vedlejšími účastníky; výrokem VI uložil žalovanému povinnost zaplatit soudní poplatek.

2. Předmětem řízení je peněžitý nárok odvozený od odpůrčího práva podle § 16 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Původní žalobce [redacted], jako správce konkursní podstaty úpadce [redacted], podal žalobu dne 7. 11. 2005 u Městského soudu v Praze. Zprvu se domáhal určení, že vůči konkursním věřitelům jsou neúčinné jím označené smlouvy o půjčkách a úhrady z těchto půjček, a současně požadoval, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit částku 16 822 908,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 8. 11. 2005 do zaplacení.

3. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 27. 1. 2006, č. j. 13 Cmo 24/2006-107, věc postoupil Okresnímu soudu Plzeň-město jako soudu věcně a místně příslušnému. Původní žalobce v podáních z 3. 7. 2007 a 30. 1. 2008 změnil a upřesnil tu část žaloby, v níž se domáhal určení neúčinnosti právních úkonů. Nadále neoznačoval smlouvy o půjčkách, ale jednotlivá poskytnutí peněžitého plnění úpadce žalovanému, vždy určená datem a částkou. Soud prvního stupně tuto změnu žaloby při jednání dne 31. 1. 2008 připustil. Později původní žalobce omezil žalobu tak, že v řízení zůstal jen požadavek na peněžité plnění.

4. Žalobní tvrzení vychází z toho, že mezi žalovaným a pozdějším úpadcem bylo v letech 2000 až 2004 uzavřeno celkem 36 smluv o půjčkách. Žalovaný podle těchto smluv poskytoval úpadci peněžní prostředky; úpadce žalovanému v době od 13. 2. 2003 do 20. 8. 2004 provedl šestnáct plateb, které byly označeny jako úhrady půjček a jejichž celková výše činí 16 822 908,50 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

Žalobce pokládal právě tato jednotlivá peněžitá plnění úpadce za odporovatelné právní úkony.

5. Základ žaloby spočíval v tvrzení, že úpadce v rozhodném období plnil žalovanému, ačkoli měl další splatné a neuspokojené závazky vůči jiným věřitelům. Žalobce poukazoval i na osobní a majetkové propojení obou obchodních společností. [redacted] byl v rozhodné době jediným jednatelem a společníkem žalovaného a současně jediným jednatelem a majoritním společníkem úpadce. Žalobce proto dovozoval, že žalovaný byl osobou úpadci blízkou, a tvrdil, že úpadce jednotlivými platbami selektivně uspokojoval žalovaného na úkor ostatních věřitelů.

6. Konkurz na majetek úpadce byl prohlášen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2005, č. j. 91 K 39/2004-42, které nabylo právní moci dne 21. 4. 2005. Z podkladů konkursního řízení vyplývalo, že před přezkumným jednáním byly přihlášeny pohledávky v celkové výši 86 748 103,82 Kč, a po přezkumném jednání činila výše pohledávek třinácti věřitelů 48 815 087,77 Kč. Soud prvního stupně vycházel i z toho, že úpadce uznal pohledávku [redacted], s. r. o., v rozsahu 2 944 426 Kč, částečně uznal pohledávku společnosti [redacted], a. s., ve výši 13 298 969 Kč a že v konkursním řízení byly uplatněny i další pohledávky.

7. Žalovaný od počátku namítal, že posuzované platby nemohly vést ke zkrácení věřitelů. Tvrdil, že úpadce jím byl dlouhodobě financován, peněžní prostředky z půjček úpadce používal pro svou činnost a k úhradě svých závazků a jednotlivé půjčky byly průběžně spláceny a znovu poskytovány. Podle žalovaného šlo fakticky o revolvingové financování, v němž jedna půjčka byla splácena a další poskytována; úpadce proto v žádném okamžiku nedlužil žalovanému celou částku, jež odpovídá prostému součtu všech žalobou napadených plateb. Žalovaný rovněž zpochybňoval úpadkový stav úpadce v době jednotlivých plateb a existenci či význam některých pohledávek přihlášených do konkursu.

8. Rozsudkem ze dne 10. 4. 2008, č. j. 21 C 70/2006-416, soud prvního stupně žalobu v tehdejším procesním stavu zamítl. K odvolání původního žalobce se věcí zabýval odvolací soud. V průběhu tohoto odvolacího řízení původní žalobce podáním z 5. 4. 2011 s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu o podobě odpůrčí žaloby uvedl, že žalobní žádání má nadále směřovat pouze na plnění. To vedlo k tomu, že dřívější požadavek na určení neúčinnosti již nebyl předmětem dalšího řízení.

9. V průběhu řízení došlo i ke změně v osobě žalobce. Původní žalobce jako správce konkursní podstaty podáním z 4. 5. 2011 navrhl, aby do řízení podle § 107a o. s. ř. namísto něho vstoupila společnost [redacted], spol. s r. o. Návrh odůvodnil tím, že pohledávka uplatněná v tomto sporu byla v konkursním řízení zpeněžena ve veřejné dobrovolné dražbě a vydražitelkou se stala společnost [redacted], spol. s r. o. Podle potvrzení dražebníka a organizátora dražby konané dne 26. 4. 2011 tato společnost vydražila pohledávku úpadce za žalovaným ve výši 16 822 908,50 Kč, zařazenou do soupisu konkursní podstaty, a uhradila nejvyšší podání.

10. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací usnesením ze dne 24. 5. 2011, č. j. 25 Co 326/2008-725, podle § 107a o. s. ř. připustil vstup společnosti [redacted], spol. s r. o., do řízení namísto původního žalobce. Společnost [redacted], spol. s r. o., přitom již byla konkursním věřitelem úpadce; do konkursního řízení vstoupila na místo původního věřitele [redacted], a. s. Původní žalobce [redacted], později oznámil vstup do řízení jako vedlejší účastník na straně žalobce.

11. Rozsudkem ze dne 20. 3. 2013, č. j. 25 Co 326/2008-866, odvolací soud mimo jiné zrušil rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu dřívějšího určovacího výroku a řízení v tomto rozsahu zastavil; ve zbývající části tehdy potvrdil zamítnutí žaloby na plnění. Nejvyšší soud však rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 29 Cdo 614/2014-949, zrušil předchozí rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu týkajícím se peněžitého nároku a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

12. Nejvyšší soud v rozhodnutí z roku 2018 vyslovil právní názor, že splnění dluhu ze smlouvy o půjčce je jednostranným právním úkonem, jemuž lze odporovat. Dále vysvětlil, že pro posouzení věci není rozhodné, zda smlouvy o půjčkách byly platné či neplatné; ani případná povinnost plnit z bezdůvodného obohacení sama o sobě nevylučuje posouzení plnění jako úkonu zkracujícího věřitele. Rozhodné je, zda úpadce plnil v době, kdy neměl jiný majetek dostatečný k plné úhradě pohledávek ostatních věřitelů.

13. V návaznosti na uvedený zrušující rozsudek odvolací soud usnesením ze dne 12. 9. 2019 zrušil dřívější zamítavý rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu peněžitého nároku a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud prvního stupně měl především zjistit, zda měl úpadce v době každého jednotlivého napadeného plnění další splatné a nesplněné závazky vůči jiným věřitelům a zda měl jiný majetek, z něhož by tito věřitelé mohli být plně uspokojeni. V této fázi řízení se původní žalobce již účastnil jako vedlejší účastník na straně žalobce.

14. Soud prvního stupně po doplnění dokazování napadeným rozsudkem žalobě vyhověl. Vycházel především z listin konkursního řízení, z přehledů přihlášených a uznaných pohledávek, ze saldo neuhrazených závazků úpadce, z výpisů z účtů dokládajících jednotlivé platby a z účetních podkladů úpadce. Zohlednil, že pohledávka [redacted], s. r. o., existovala již od 1. 1. 2003 a byla podložena směnečným platebním rozkazem, a že další splatné závazky vyplývaly z účetních podkladů úpadce a z konkursních přihlášek.

15. Soud prvního stupně dále vyšel ze závěru, že dne 3. 10. 2003 byla na účet úpadce připsána částka 24 194 615,60 Kč jako plnění z konkursu [redacted], a. s., a že úpadce tyto prostředky následně použil nejen k úhradě některých svých závazků, ale i k úhradám půjček žalovanému. Za významné pokládal, že úpadce měl závazky po lhůtě splatnosti a že nepřehlédnutelnou část věřitelů neuspokojil, zatímco plnil žalovanému. Dovodil proto, že šlo o selektivní uspokojování žalovaného na úkor dalších věřitelů úpadce.

16. Soud prvního stupně se neztotožnil s obranou žalovaného, že úpadce měl dostatečný majetek nebo reálnou perspektivu uspokojit všechny věřitele. Za nadbytečné považoval důkazy, jimiž žalovaný hodlal prokázat zejména podnikatelský záměr týkající se projektu odplynění ropy v Iráku, poskytnutí dotace Ministerstva průmyslu a obchodu nebo tvrzené financování úpadce členy rodiny [redacted]. Tyto skutečnosti podle jeho názoru samy o sobě neprokazovaly existenci konkrétního majetku způsobilého uspokojit splatné pohledávky jiných věřitelů v rozhodné době.

17. Ve vztahu k aktivní věcné legitimaci soud prvního stupně dovodil, že žalobce je konkursním věřitelem, a je proto podle § 16 zákona o konkursu a vyrovnání oprávněn odpůrčí nárok uplatnit. Za nerozhodné pokládal, že žalobce nebyl původním přihlášeným věřitelem a že jeho konkursní pohledávka měla vzniknout až po uskutečnění napadených plateb. Dále uzavřel, že pohledávka byla po celou dobu vymáhána v režimu odpůrčí žaloby ve prospěch konkursní podstaty, a neshledal proto důvodnou ani námitku promlčení.

18. Žalovaný napadl rozsudek odvoláním. Předně namítal, že žalobci chybí aktivní věcná legitimace. Poukazoval na to, že pohledávka, s níž žalobce vstoupil do konkursního řízení na místo společnosti [redacted], a. s., vznikla až v roce 2005, tedy po poslední z napadených plateb z 20. 8. 2004. Odkazoval na obecná východiska odporovatelnosti podle § 42a občanského zákoníku a dovozoval, že věřitel musí mít pohledávku již v době, kdy byl odporovaný právní úkon učiněn.

19. Žalovaný dále zdůrazňoval, že původní žalobce jako správce konkursní podstaty žalobou uplatněný odpůrčí nárok v průběhu sporu prodal ve veřejné dobrovolné dražbě. Podle žalovaného tím správce projevil vůli nahradit pohledávku v konkursní podstatě výtěžkem z jejího zpeněžení, a nárok tedy od konkursní podstaty odpoutal. Žalovaný namítal, že nabyvatel nemůže

požadovat, aby se vedle výtěžku dražby tatáž pohledávka znovu vymáhala do konkursní podstaty, a že charakter odpůrčího nároku takový postup neumožňuje.

20. V návaznosti na to žalovaný opakoval námitku promlčení. Tvrdil, že po procesním nástupnictví žalobce v roce 2011 nebyl nárok po řadu let požadován do konkursní podstaty, ale měl být vymáhán ve prospěch žalobce. Teprve pozdější výslovné vyjádření žalobce, že požaduje plnění do konkursní podstaty, podle žalovaného nemohlo odstranit účinky uplynutí promlčecí doby. Žalovaný zpochybňoval rovněž závěr, že místo plnění není součástí žalobního žádání významnou pro posouzení identity nároku.

21. Žalovaný rovněž setrval na stanovisku, že vymáhaná částka nemůže odpovídat součtu všech vrátek půjček. Namítal, že půjčky byly poskytovány a vraceny v průběhu dlouhodobého financování úpadce a že prostředky, jež úpadce žalovanému vracel, mu byly později zčásti opět poskytovány. Přiznat žalobci celou souhrnnou částku by podle žalovaného znamenalo opominout skutečnou výši průběžného dluhu a hospodářský význam vzájemného financování. Žalovaný dále napadal neprovedení jím navržených důkazů, závěry o majetkové nedostatečnosti úpadce a rozhodnutí o nákladech řízení.

22. Žalobce a vedlejší účastník na jeho straně navrhovali potvrzení rozsudku. Zdůrazňovali, že podle § 16 zákona o konkursu a vyrovnání může odpůrčí nárok uplatnit správce konkursní podstaty i kterýkoliv konkursní věřitel a že výtěžek úspěšné odpůrčí žaloby vždy náleží do konkursní podstaty. Dovozovali, že procesní nástupnictví žalobce neměnilo povahu sporu, ani skutečnost, že plnění je požadováno ve prospěch všech konkursních věřitelů. Ve věci samé trvali na tom, že úpadce při existenci dalších neuspokojených pohledávek vyváděl prostředky ve prospěch osob personálně propojených s žalovaným.

23. Vedlejší účastník na straně žalované [redacted], s. r. o., v průběhu předchozího odvolacího řízení podáním z 11. 9. 2023 oznámil, že z řízení vystupuje. Odvolací soud proto v tehdejší fázi řízení jednal dále pouze se žalobcem, vedlejším účastníkem na jeho straně a žalovaným.

24. Odvolací soud rozsudkem ze dne 11. 10. 2023, č. j. 25 Co 103/2023-2379, napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, že jednotlivé platby lze pokládat za odporovatelné právní úkony, neboť úpadce v rozhodné době neuspokojoval jiné splatné závazky a nebyl prokázán dostatek dalšího majetku způsobilého k jejich úplné úhradě.

25. Ve vztahu k první námitce aktivní věcné legitimace odvolací soud tehdy uzavřel, že § 16 zákona o konkursu a vyrovnání nestanoví, aby konkursní věřitel měl pohledávku vůči úpadci již v době uskutečnění odporovaného právního úkonu. Odlišil tak konkursní odpůrčí nárok od obecné odpůrčí žaloby podle § 42a občanského zákoníku. Dospěl k závěru, že žalobce je konkursním věřitelem a že mu proto nebrání aktivní věcná legitimace ani okolnost, že pohledávka společnosti [redacted], a. s., vznikla až později.

26. Odvolací soud se tehdy neztotožnil ani s námitkou, že odpůrčí nárok nemohl být v průběhu sporu zpeněžen a že žalobce jej nemůže vymáhat do konkursní podstaty. Uvedl, že žalobce je konkursním věřitelem a požaduje plnění do konkursní podstaty, takže pohledávka podle jeho názoru nepozbyla konkursní povahu. Za významné pokládal i to, že žalobce v podání z 14. 2. 2013 výslovně uvedl, že požaduje plnění do konkursní podstaty. Odvolací soud proto uzavřel, že žalobce odpůrčí nárok kontinuálně uplatňuje ve prospěch konkursní podstaty a že nárok není promlčen.

27. K dovolání žalovaného však Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2026, č. j. 29 Cdo 2600/2024-2508, rozsudek odvolacího soudu včetně závislých nákladových výroků zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Zrušující rozsudek nabyl právní moci dne 13. 5. 2026. Nejvyšší soud výslovně uvedl, že skutkový stav zjištěný soudy nižších stupňů dovoláním nebyl,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

ani nemohl být, zpochybněn a že z něj při dalším právním posouzení vychází.

28. Nejvyšší soud nejprve posuzoval, zda je konkursní věřitel podle § 16 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání aktivně věcně legitimován k uplatnění odpůrčího nároku, i když jeho pohledávka vůči pozdějšímu úpadci v době uskutečnění odporovaných právních úkonů ještě neexistovala. V tomto rozsahu se Nejvyšší soud s právním názorem dřívějšího odvolacího soudu ztotožnil. Vyložil, že § 16 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání upravuje aktivní legitimaci k uplatnění konkursního odpůrčího nároku samostatně. Není-li žalobcem správce konkursní podstaty, je legitimován konkursní věřitel, tedy věřitel, který v konkursním řízení uplatňuje nárok vůči úpadci. Zákon nevyžaduje, aby takový konkursní věřitel měl pohledávku již v době uskutečnění odporovaného úkonu.

29. Nejvyšší soud proto uzavřel, že samotná okolnost, že pohledávka právního předchůdce žalobce v konkursním řízení vznikla až v roce 2005, aktivní věcnou legitimaci konkursního věřitele nevylučuje. Dovolání žalovaného v této části neshledal důvodným. Tento dílčí závěr ovšem neřešil odlišnou otázku, zda žalobce v nyní projednávaném řízení nabyl konkrétní odpůrčí nárok, který původně podal správce konkursní podstaty a který byl následně v průběhu sporu zpeněžen ve veřejné dobrovolné dražbě.

30. V řešení této rozhodující otázky Nejvyšší soud předchozímu odvolacímu soudu nepřisvědčil. Navázal na své dřívější závěry k odpůrčím nárokům v konkursních poměrech a zdůraznil, že povaha odpůrčího nároku vylučuje, aby jej žalobce – ať správce konkursní podstaty, nebo konkursní věřitel – před pravomocným rozhodnutím o odpůrčím nároku postoupil jiné osobě, a to i za úplatu. Nejde jen o omezení nakládání s předmětem probíhajícího řízení, ale o závěr, že takový nárok vzhledem ke své povaze před pravomocným skončením sporu na jinou osobu přejít nemůže.

31. Nejvyšší soud vysvětlil, že smlouva o postoupení takového nároku proto není právní skutečností, s níž by právní předpisy spojovaly převod odpůrčího nároku z postupitele na postupníka ve smyslu § 107a odst. 1 o. s. ř. Tento závěr se plně uplatní i u odpůrčího nároku podle § 16 zákona o konkursu a vyrovnání. Východiskem je zvláštní povaha odpůrčího nároku: úspěšné uplatnění tohoto práva neslouží k individuálnímu uspokojení osoby, která žalobu podala, ale podle § 16 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání směřuje k navrácení hodnoty, o niž byl majetek úpadce zkrácen, do konkursní podstaty.

32. Nejvyšší soud se následně zabýval otázkou, zda má být jinak posouzen případ, kdy správce konkursní podstaty neučinil smlouvu o postoupení, ale zařadil nárok do veřejné dobrovolné dražby konané podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách. Dospěl k závěru, že ani tato forma zpeněžení nemůže vést k nabytí odpůrčího nároku. I když vydražitel ve stanovené lhůtě zaplatil cenu dosaženou vydražením, a i když je dražba platná, nenabude vlastnictví nebo jiné právo, není-li předmět dražby určen nebo jde-li o právo, které vzhledem ke své povaze na vydražitele přejít nemůže.

33. Dovolací soud výslovně uzavřel, že uvedený závěr dopadá na odpůrčí nárok podle § 16 zákona o konkursu a vyrovnání. Povaha takového nároku vylučovala možnost učinit jej před pravomocným rozhodnutím předmětem veřejné dobrovolné dražby. Vydražitel proto odpůrčí nárok nenabyl, a to bez ohledu na řádné zaplacení nejvyššího podání a bez ohledu na platnost dražby. Veřejná dobrovolná dražba tak nepředstavuje výjimku z pravidla, že již uplatněný odpůrčí nárok nelze před jeho pravomocným skončením převést na jinou osobu.

34. Nejvyšší soud dále odmítl, že by na tomto závěru mohla něco změnit okolnost, že vydražitelem byla společnost [redacted] tedy osoba, která sama byla konkursním věřitelem úpadce a která by jinak mohla odpůrčí nárok samostatně uplatnit. Správce konkursní podstaty a konkursní věřitel mají sice samostatnou věcnou legitimaci k podání odpůrčí žaloby, avšak z toho nelze

dovodit možnost převést již uplatněný odpůrčí nárok z jedné takové osoby na druhou. Jiný výklad by podle Nejvyššího soudu neměl rozumné opodstatnění.

35. Dovolací soud současně poukázal na ekonomický důsledek výkladu zastávaného žalobcem a dřívějším odvolacím soudem. Jestliže by žalobce mohl po vydražení nároku nadále dosáhnout jeho vymožení do konkursní podstaty, měla by konkursní podstata z téhož nároku prospěch dvakrát: nejprve jako výtěžek zpeněžení nároku ve veřejné dražbě a následně jako plnění vymožené z odpůrčí žaloby. Zákon takový následek nepředpokládá. Nejvyšší soud proto dovolání žalovaného v otázkách týkajících se zpeněžení odpůrčího nároku, jeho nabytí vydražitelem a významu postavení vydražitele jako konkursního věřitele shledal opodstatněným.

36. Jelikož právní posouzení uvedených otázek samo o sobě vedlo ke zrušení dřívějšího potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud se již pro nadbytečnost nezabýval dalšími dovolacími otázkami. Neřešil tedy meritorně otázku, zda při průběžně poskytovaných a vracených půjčkách může žalobou požadovaná částka odpovídat součtu všech plateb, ani navazující otázky promlčení a významu platebního místa. Zrušující rozsudek proto v těchto otázkách nevyslovil závazné meritorní závěry.

37. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích podaného odvolání a v rozsahu vyplývajícím z § 212 a § 212a o. s. ř. Při nynějším rozhodování vyšel ze závazného právního názoru Nejvyššího soudu. Podle § 243d odst. 1 o. s. ř., ve znění rozhodném pro toto řízení, se při vrácení věci dovolacím soudem použije obdobně § 226 o. s. ř. Právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku je proto pro odvolací soud závazný.

38. Odvolací soud je tak v dalším řízení vázán zejména závěrem, že veřejná dobrovolná dražba ze dne 26. 4. 2011 nemohla založit přechod předmětného odpůrčího nároku na žalobce. Nemůže tedy znovu vycházet z úvahy, že žalobce je z titulu vydražení nároku jeho hmotněprávním nositelem, ani nemůže tuto úvahu založit na tom, že žalobce byl zároveň konkursním věřitelem úpadce. Právě v tomto směru spočívala nesprávnost dřívějšího rozhodnutí odvolacího soudu.

39. Odvolání je za takových okolností důvodné.

40. Pro nynější rozhodnutí jsou rozhodná skutková zjištění o tom, že původní žalobce jako správce konkursní podstaty uplatnil odpůrčí nárok žalobou v roce 2005. Před pravomocným rozhodnutím byl tento nárok v průběhu sporu zařazen do soupisu konkursní podstaty a následně zpeněžen ve veřejné dobrovolné dražbě. Žalobce se dražby účastnil jako vydražitel, uhradil nejvyšší podání a právě na tomto skutkovém základě bylo usnesením odvolacího soudu připuštěno, aby podle § 107a o. s. ř. vstoupil do řízení namísto původního žalobce. Žalobce tedy nevstoupil do řízení na základě vlastního samostatně podaného odpůrčího návrhu, nýbrž na základě tvrzeného nabytí již uplatněného nároku od správce konkursní podstaty.

41. Závazný právní názor Nejvyššího soudu vede k úsudku, že předmětný odpůrčí nárok vzhledem ke své povaze nemohl na žalobce přejít ani v důsledku veřejné dobrovolné dražby. Žalobce proto zaplacením nejvyššího podání nenabyl hmotněprávní nárok, jehož plnění v tomto řízení požaduje. To platí, přestože dražba nebyla zpochybněna a žalobce nejvyšší podání řádně uhradil; tyto okolnosti nemohou nahradit chybějící převoditelnost předmětu dražby.

42. Je třeba důsledně odlišovat procesní otázku, kdo v řízení vystupuje jako žalobce, od hmotněprávní otázky, zda tomuto žalobci náleží právo, jehož splnění se žalobou domáhá. Usnesení podle § 107a o. s. ř. řeší procesní nástupnictví za předpokladu, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva, o něž v řízení jde. Samo o sobě však nemůže vytvořit hmotněprávní přechod práva, nenastala-li taková právní skutečnost. Nejvyšší soud nyní závazně vyložil, že zpeněžení předmětného odpůrčího nároku ve veřejné dobrovolné dražbě nebylo právní skutečností, s níž právní předpisy spojují jeho přechod na vydražitele. Procesní postavení žalobce proto nemůže nahradit chybějící

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

hmotněprávní legitimaci ve věci samé.

43. Tento závěr není v rozporu s dílčím závěrem Nejvyššího soudu, že konkursní věřitel je podle § 16 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání aktivně věcně legitimován k uplatnění odpůrčího nároku i tehdy, jestliže jeho konkursní pohledávka vznikla až po odporovaném právním úkonu. Tento závěr vymezuje okruh osob, které mohou odpůrčí nárok samostatně a řádně uplatnit. Neřeší však a nemůže zvrátit odlišný závěr, že odpůrčí nárok, který již včas uplatnil správce konkursní podstaty, nepřešel na žalobce jeho vydražením. Nejvyšší soud v této souvislosti zdůraznil, že osoba, která odpůrčí nárok sama včas neuplatnila, nemůže své oprávnění založit nebo znovu získat tím, že si již uplatněný nárok koupí od osoby, která jej včas podala. Jde o dvě rozdílné právní otázky, které je nutné důsledně odlišovat.

44. Jinak řečeno, žalobci nechybí aktivní věcná legitimace proto, že by jako konkursní věřitel nebyl obecně osobou oprávněnou podat odpůrčí žalobu, nebo proto, že jeho konkursní pohledávka vznikla později. Aktivní věcná legitimace mu v tomto konkrétním sporu chybí proto, že nenabyl odpůrčí nárok, který byl původně uplatněn správcem konkursní podstaty a v němž nyní žalobce procesně vystupuje. Obecné oprávnění konkursního věřitele podat vlastní odpůrčí žalobu tedy nemůže zhojit nedostatek hmotněprávního přechodu nároku v již zahájeném řízení. Tento rozdíl je významný i pro úplné vypořádání obrany žalovaného a argumentace žalobce založené na jeho postavení konkursního věřitele.

45. Soud prvního stupně tedy při jinak dostatečně zjištěném skutkovém stavu věc nesprávně právně posoudil, jestliže žalobě vyhověl. Jeho závěr, že žalobce mohl do konkursní podstaty nadále uplatňovat nárok, který měl podle tehdejšího právního posouzení nabýt vydražením, neobstojí právě pro závazný závěr Nejvyššího soudu o nenabytí odpůrčího nároku. Nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce je samostatným a úplným důvodem pro zamítnutí žaloby.

46. Za tohoto procesního a právního stavu již odvolací soud nemůže rozhodnout ve prospěch žalobce na základě závěrů o odporovatelnosti jednotlivých plateb, a to ani tehdy, kdyby skutková zjištění soudu prvního stupně o majetkové nedostatečnosti úpadce a o existenci dalších splatných závazků obstála. Posouzení odporovatelnosti, výše případně odporovatelného plnění, průběžného financování, promlčení a platebního místa již nemůže změnit rozhodující závěr, že žalobce není nositelem v tomto řízení uplatněného práva. Další dokazování k těmto otázkám by proto nemohlo ovlivnit výrok ve věci samé.

47. Tento postup neznamená, že by odvolací soud uvedené námitky žalovaného pominul. Odvolací soud je nezodpovídá proto, že po závazném právním závěru Nejvyššího soudu nejsou pro rozhodnutí ve věci samé určující. Stejně postupoval Nejvyšší soud, který další dovolací otázky již pro nadbytečnost neposuzoval. Odvolací soud tím nevyslovuje žádný závěr o jejich důvodnosti či nedůvodnosti, neboť jejich řešení by za stávajícího stavu nemohlo založit úspěch žalobce.

48. Odvolací soud proto podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř., ve znění rozhodném pro toto řízení, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I tak, že se žaloba zamítá.

49. Zbývá dodat, že odvolací soud rozhodl při jednání dne 9. 9. 2026, přestože žalobkyně a vedlejší účastník na její straně [redacted] požádali o odrok a podali dovolání proti usnesení Krajského soudu ze dne 3. 9. 2026, č. j. 25 Co 103/2023-2549, jím byl zamítnut návrh nynější žalobkyně na změnu účastníků na straně žalující podle § 107a o. s. ř. s tím, že na jejím místo nastupuje původní žalobce, nyní vedlejší účastník a správce konkurzní podstaty [redacted]. Odvolací soud totiž má za to, že žádost o odrok nebyla důvodná, a to s ohledem na následující skutečnosti a argumenty:

50. Odvolací soud předně uvádí, že podle § 211 o. s. ř. se pro řízení u odvolacího soudu přiměřeně použijí ustanovení o řízení před soudem prvního stupně. Jednání lze podle § 119 odst. 1 o. s. ř. odročit jen z důležitých důvodů, které musí být soudu sděleny. Nedostaví-li se řádně předvolaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o jeho odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v jeho nepřítomnosti (§ 101 odst. 3 o. s. ř.).

51. Při posouzení, zda byl uplatněn důležitý důvod, soud nevychází izolovaně pouze z označení překážky v jednotlivé žádosti. Hodnotí vždy všechny okolnosti konkrétní věci, zejména povahu, závažnost a předvídatelnost tvrzené překážky, včasnost a úplnost žádosti, možnost jejího odvrácení, dosavadní průběh řízení a význam osobní účasti účastníka či jeho zástupce pro další postup ve věci. Důležitým důvodem může být i kolize s jiným úředním jednáním nebo zdravotní indispozice; kolize však odročení odůvodňuje jen tehdy, nelze-li ji rozumně vyřešit jinak, zejména substitucí nebo jinou organizací právního zastoupení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1358/99, ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3358/2007, a ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4124/2008). Účastník zároveň nemůže těžit z překážky, kterou si při náležité péči sám vytvořil nebo jejímuž odvrácení mohl rozumně předejít. Ani důvod, který by za obvyklých okolností mohl být způsobilý odročení odůvodnit, soud není povinen akceptovat, jestliže jeho uplatnění v souhrnu okolností vykazuje znaky procesní obstrukce směřující k bezdůvodnému zmaření nařízeného jednání a k prodlužování řízení (srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3358/2007, ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4124/2008, ze dne 14. 11. 2023, sp. zn. 21 Cdo 1314/2023, a ze dne 6. 12. 2023, sp. zn. 23 Cdo 1393/2023).

52. Po zrušení předchozího rozsudku odvolacího soudu rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2026, č. j. 29 Cdo 2600/2024-2508, bylo jednání odvolacího soudu nejprve nařízeno na 4. 8. 2026. Žalobkyně, která tehdy nebyla zastoupena advokátem, požádala podáním došlým soudu 28. 7. 2026 o odročení pro zdravotní stav svého jednatele. Připojené lékařské potvrzení uvádělo akutní infekční onemocnění, nasazení antibiotik a doporučení klidového režimu do 7. 8. 2026; nevyplývala z něj však bez dalšího neschopnost jednatele dostavit se k jednání ani pracovní neschopnost. Odvolací soud přesto žádosti vyhověl a jednání odročil, neboť tento postup v daném okamžiku pokládal za přiměřený.

53. Nové jednání bylo nařízeno na 9. 9. 2026 v 9.00 hodin. Žalobkyni bylo předvolání doručeno již 3. 8. 2026 a zástupci vedlejšího účastníka Mgr. Ing. Vladimíru Mrázovi dne 30. 7. 2026. Oba tak měli k přípravě na jednání dostatečný časový prostor. Nadto jde o řízení zahájené v roce 2006, v němž jsou strany dlouhodobě procesně aktivní a jehož další prodlužování je nutno hodnotit též z hlediska povinnosti soudu postupovat tak, aby byla věc co nejrychleji projednána a rozhodnuta (§ 100 odst. 1 o. s. ř.). Délka řízení ovšem není sama o sobě důvodem k omezení procesních práv účastníků; je však významnou okolností při hodnocení včasnosti, důvodnosti a účelu konkrétní žádosti o odročení.

54. Žalobkyně a vedlejší účastník dále až dne 2. 9. 2026, tedy týden před nařízeným jednáním, podali návrh na postup podle § 107a o. s. ř. Odvolací soud o něm rozhodl usnesením ze dne 3. 9. 2026, jímž návrh zamítl. Toto usnesení bylo v době konání jednání pravomocné (právní moci nabylo dne 4.9. 2026). Podání dovolání proti němu nemělo samo o sobě odkladný účinek a odklad právní moci či vykonatelnosti může nastat jen na základě rozhodnutí dovolacího soudu podle § 243 o. s. ř. Takové rozhodnutí vydáno nebylo. Okruh účastníků řízení proto byl ke dni jednání pravomocně vymezen.

55. Odvolací soud současně zdůrazňuje, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2026, č. j. 29 Cdo 2600/2024-2508, je pro další řízení závazný v právních závěrech, pro něž byl předchozí rozsudek odvolacího soudu zrušen. Nejvyšší soud vyslovil, že odpůrčí nárok podle § 16 zákona č. 328/1991 Sb. nemohl být před pravomocným rozhodnutím o něm zpeněžen ve veřejné dobrovolné dražbě a že jej žalobkyně takovým způsobem nenabyla. Tento pro odvolací soud závazný právní názor zásadně předurčoval výsledek odvolacího řízení.

56. Zástupce žalobkyně Mgr. Kašpar podáním doručeným soudu dne 8. 9. 2026 ve 20.52 hodin

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

požádal o odročení jednání. Poukázal na to, že v témže termínu má jako substitut za [redacted] vykonat zastoupení při dříve nařízených jednáních u Okresního soudu v Mladé Boleslavi ve věcech sp. zn. 13 C 201/2026 a 13 C 179/2026 (zjevně spory ze spotřebitelských úvěrů [redacted] o 85 100 Kč a 11 969,10 Kč a dále o 13 589 Kč). K žádosti doložil substituční dohodu ze dne 6. 5. 2024 a údaje o termínech těchto jednání.

57. Odvolací soud nezpochybňuje, že účast advokáta při jiném soudním jednání může za určitých okolností představovat důležitý důvod pro odročení. Pro takový závěr však nepostačuje samotné sdělení kolize. Žadatel musí soudu poskytnout konkrétní podklady umožňující posoudit, kdy se o jiném termínu dozvěděl, který termín byl nařízen dříve, v čem přesně je kolize neodstranitelná a proč ji nebylo možno vyřešit jinak. To odpovídá závěrům usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1358/99.

58. V projednávané věci uvedené okolnosti důležitý důvod nezakládají. Žalobkyně věděla o termínu jednání od 3. 8. 2026. Mgr. Kašpar převzal její zastoupení teprve 3. 9. 2026, tedy šest dnů před jednáním, a v době, kdy si při převzetí věci mohl a měl ověřit termín nařízeného jednání. Současně nejpozději tehdy znal, případně při běžné profesní péči musel znát, i své dřívější substituční závazky. Kolizi proto nelze pokládat za nepředvídatelnou překážku vzniklou nezávisle na postupu žalobkyně nebo jejího nově zvoleného zástupce. Žalobkyně měla více než měsíc, aby si zvolila zástupce schopného účasti na nařízeném jednání, popřípadě aby zajistila řádnou substituci. V žádosti zároveň nebylo konkrétně uvedeno ani doloženo, proč nebylo možné zajistit zastoupení žalobkyně jiným advokátem, případně proč nebylo možné kolizi řešit jiným organizačním postupem.

59. Žádost byla navíc podána až večer před jednáním, ač důvod, na který se odvolává, musel být v zásadě znám již při převzetí zastoupení. Takové načasování zásadně omezuje možnost soudu žádost prověřit a případně účelně reorganizovat jednání; samo o sobě sice nevylučuje existenci důležitého důvodu, ve spojení s ostatními uvedenými okolnostmi však svědčí proti jeho ospravedlnitelnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2026, sp. zn. 21 Cdo 1090/2025, a ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 21 Cdo 117/2024).

60. Odvolací soud hodnotil i širší procesní souvislosti. Žalobkyni již jednou vyšel vstříc a odročil jednání nařízené na 4. 8. 2026, přestože předložená lékařská zpráva bezprostředně neprokazovala nemožnost účasti jednatele. Poté žalobkyně krátce před novým termínem podala návrh podle § 107a o. s. ř., po jeho zamítnutí zvolila nového zástupce a tento zástupce večer před jednáním požádal o další odročení pro předem známou pracovní kolizi. Jednotlivé úkony samy o sobě mohou představovat výkon procesního práva; jejich časová návaznost a obsah však v souhrnu objektivně vykazují znaky postupu směřujícího k odložení nařízeného jednání. K obdobnému hodnocení časové návaznosti zdravotních omluv, volby nového zástupce a návrhů učiněných bezprostředně před jednáním srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2023, sp. zn. 21 Cdo 1314/2023.

61. Předmětem jednání bylo přezkoumání rozsudku soudu prvního stupně po vrácení věci dovolacím soudem. Žalobkyně ani její zástupce v žádosti netvrdili, že by na jednání mělo být provedeno dokazování vyžadující jejich osobní účast, ani neoznačili konkrétní tvrzení, důkaz nebo procesní úkon, který by nebylo možno přednést písemně či prostřednictvím řádně zajištěného zástupce. Za této situace odvolací soud neshledal, že by projednáním věci v nepřítomnosti žalobkyně byla dotčena její možnost účinně uplatnit procesní práva.

62. Vedlejší účastník doručil soudu žádost o odročení dne 9. 9. 2026 v 7.19 hodin, tedy necelé dvě hodiny před zahájením jednání. Uvedl toliko akutní neurologické omezení a vyšetření a odkázal na informaci o kolizi právního zástupce žalobkyně. Svou zdravotní indispozici nijak nedoložil, neuvedl její konkrétní dopad na možnost účasti u jednání a ani netvrdil či nedoložil, že by v účasti bránila jeho zástupci Mgr. Ing. Vladimíru Mrázovi, který byl o termínu jednání vyrozuměn

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

již dne 30. 7. 2026.

63. Vedlejší účastník má podle § 93 odst. 3 o. s. ř. zásadně stejná práva a povinnosti jako účastník, jedná však sám za sebe. Jeho právo na osobní účast proto není bezbřehé a musí být poměřováno s právem ostatních účastníků na projednání věci bez zbytečných průtahů i s povinností soudu postupovat hospodárně. Je-li vedlejší účastník řádně zastoupen advokátem a tvrzená překážka se týká jen jeho osoby, nikoli zástupce, může soud jednání konat; tím není vedlejšímu účastníkovi odňata možnost jednat před soudem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1962/2003).

64. Vedlejší účastník měl kromě vlastního zástupce již od 2. 9. 2026 možnost uplatnit písemně své stanovisko k návrhu podle § 107a o. s. ř. a jeho zástupce byl po celou dobu oprávněn činit v řízení úkony na jeho podporu. V žádosti neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by osobní účast vedlejšího účastníka byla při tomto jednání nezastupitelná, ani proč by jeho stanovisko nemohl přednést přítomný zástupce. Pozdní, nedoložená a obecně formulovaná žádost tak neumožňovala ověřit existenci a intenzitu tvrzené překážky; především však neprokazovala důvod, který by bránil řádnému zastoupení vedlejšího účastníka u jednání.

65. Časová návaznost žádosti vedlejšího účastníka na nevyhovění návrhu podle § 107a o. s. ř. a na žádost zástupce žalobkyně o odročení, doručenou předchozího večera, představuje další okolnost, kterou odvolací soud při celkovém hodnocení zohlednil. Sama o sobě nepostačuje k závěru o účelovosti postupu; ve spojení s jeho podáním necelé dvě hodiny před jednáním, s absencí jakéhokoli doložení zdravotní překážky a s řádným zastoupením vedlejšího účastníka však podporuje závěr, že další odročení by nebylo přiměřené.

66. Odvolací soud proto žádost žalobkyně vyhodnotil jako opožděnou a zároveň i nezaloženou na důležitém důvodu ve smyslu § 101 odst. 3 a § 119 odst. 1 o. s. ř. U vedlejšího účastníka žádost podaná bezprostředně před jednáním neprokazovala, že její pozdní podání bylo ospravedlnitelné, ani že tvrzená zdravotní překážka dosahovala intenzity důležitého důvodu; nebyla totiž doložena a nebylo vysvětleno, proč se jednání nemůže účastnit jeho zástupce. V kontextu dosavadního procesního vývoje vykazoval postup žalobkyně a vedlejšího účastníka znaky účelového směřování k dalšímu odložení jednání. Odvolací soud proto věc projednal a rozhodl na základě obsahu spisu, dosavadních přednesů a provedených důkazů a s přihlédnutím k závaznému stanovisku Nejvyššího soudu, které předurčovalo výsledek řízení.

67. Zvláštní vyrozumění žadatelů o tom, že jejich žádostem nebude vyhověno, nebylo podmínkou pro konání jednání. Obecný soud nemá povinnost předem sdělovat účastníku své odmítavé stanovisko k žádosti o odročení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. 28 Cdo 3733/2023). Vzhledem k času doručení žádosti vedlejšího účastníka by takové vyrozumění navíc ani objektivně nemohlo změnit průběh nařízeného jednání.

68. Žalovaná měla ve věci plný úspěch. Odvolací soud jí proto podle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu přiznal proti žalobkyni náhradu nákladů potřebných k účelnému bránění práva. Následující vyčíslení předpokládá, že odvolací soud rozhoduje o nákladech celého dosavadního řízení a že dřívější nákladové výroky již samostatně neobstály. Jestliže by některý z dřívějších výroků o náhradě nákladů zůstal v právní moci a byl již splněn, nesměl by být jeho předmět pojat do nynějšího výroku znovu.

69. Náklady zastoupení žalované advokátem soud určil podle právní úpravy účinné v době, kdy byla příslušná právní služba poskytnuta. Za řízení skončená před zrušením vyhlášky č. 484/2000 Sb. soud vychází z paušálních částek již vyčíslených v dřívějších rozhodnutích, na něž žalovaná ve svém vyúčtování odkázala. U úkonů uskutečněných od 8. 11. 2013 činí při tarifní hodnotě 16 822 908,50 Kč mimosmluvní odměna za jeden plný úkon právní služby 51 060 Kč. Za právní služby poskytnuté do 31. 12. 2024 náleží režijní paušál 300 Kč za úkon a za úkon poskytnutý v roce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

2026 režijní paušál 450 Kč. Náhrada za promeškaný čas při cestách uskutečněných do konce roku 2024 činí 100 Kč za každou započatou půlhodinu, a tedy při šesti hodinách cesty 1 200 Kč; za cestu v roce 2026 činí při stejné době 1 800 Kč.

70. V řízení před soudem prvního stupně, ukončeném rozsudkem ze dne 10. 4. 2008, činí paušální sazba odměny 187 030 Kč. K ní náleží paušální náhrada hotových výdajů za čtyři úkony po 75 Kč, celkem 300 Kč, a za šest úkonů po 300 Kč, celkem 1 800 Kč. Za cestu Brno–Plzeň a zpět dne 31. 1. 2008 náleží cestovné 4 333,80 Kč a za cestu Brno–Plzeň a zpět dne 10. 4. 2008 rovněž 4 333,80 Kč. Základ náhrady proto činí 197 797,60 Kč. Daň z přidané hodnoty v tehdejší sazbě 19 % činí 37 581,54 Kč. Náklady této etapy tak činí celkem 235 379,14 Kč.

71. V odvolacím řízení ukončeném rozsudkem ze dne 20. 3. 2013 činí paušální sazba odměny 247 540 Kč. K ní náleží dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč. Základ náhrady činí 248 140 Kč, daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 52 109,40 Kč a náklady této etapy proto činí celkem 300 249,40 Kč.

72. V dovolacím řízení ukončeném rozsudkem ze dne 24. 10. 2018 náleží žalované za vyjádření k dovolání ze dne 8. 11. 2013 odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za vyjádření k dovolání ze dne 4. 9. 2015 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Základ náhrady za toto dovolací řízení činí 102 720 Kč. Daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 21 571,20 Kč. Celkem proto náleží 124 291,20 Kč.

73. V odvolacím řízení ukončeném usnesením ze dne 12. 9. 2019 náleží žalované za podání ve věci samé ze dne 12. 3. 2019 odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 18. 3. 2019 náleží rovněž 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 25. 3. 2019 náleží rovněž 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 31. 7. 2019 náleží rovněž 51 360 Kč. Za účast při jednání před odvolacím soudem dne 4. 9. 2019 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 5. 9. 2019 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč.

74. Za cestu z Brna do Plzně a zpět k jednání dne 4. 9. 2019 v délce 600 km náleží cestovné 3 669,60 Kč; jde o součet základní náhrady 4,10 Kč za kilometr a náhrady za 36 litrů motorové nafty při ceně 33,60 Kč za litr. Za šest hodin promeškaného času při této cestě náleží 1 200 Kč. Základ náhrady v této etapě tedy činí 313 029,60 Kč, tj. odměna 306 360 Kč, režijní paušály 1 800 Kč, cestovné 3 669,60 Kč a náhrada za promeškaný čas 1 200 Kč. Daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 65 736,22 Kč. Náklady této etapy proto činí celkem 378 765,82 Kč.

75. V řízení před soudem prvního stupně ukončeném rozsudkem ze dne 3. 6. 2021 náleží žalované za účast při jednání dne 18. 2. 2020 odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za odvolání ze dne 24. 2. 2020 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 11. 3. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 23. 3. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 1. 4. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 22. 4. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 24. 4. 2020 náleží 51 360 Kč. Za účast při jednání dne 28. 4. 2020 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 11. 5. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 19. 5. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 21. 5. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 22. 5. 2020 náleží 51 360 Kč. Za účast při jednání dne 29. 5. 2020 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 10. 6. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 24. 6. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 17. 8. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 4. 9. 2020 náleží 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 7. 9. 2020 náleží 51 360 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

Za podání ve věci samé ze dne 19. 10. 2020 náleží 51 360 Kč. Za účast při jednání dne 13. 5. 2020 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč.

76. Za každou z cest z Brna do Plzně a zpět k uvedeným čtyřem jednáním v roce 2020 v délce 600 km náleží cestovné 3 664,80 Kč, tedy za čtyři cesty celkem 14 659,20 Kč. Tato částka odpovídá základní náhradě 4,20 Kč za kilometr a náhradě za 36 litrů motorové nafty při ceně 31,80 Kč za litr. Za promeškaný čas při každé z těchto čtyř cest náleží 1 200 Kč, celkem 4 800 Kč. Základ náhrady za tuto etapu činí 1 046 659,20 Kč, sestávající z odměny za dvacet úkonů 1 021 200 Kč, paušálních náhrad hotových výdajů 6 000 Kč, cestovného 14 659,20 Kč a náhrady za promeškaný čas 4 800 Kč. Daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 219 798,43 Kč. Náklady této etapy proto činí celkem 1 266 457,63 Kč.

77. V odvolacím řízení ukončeném rozsudkem ze dne 11. 10. 2023 náleží žalované za sepis odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, jehož datum vyúčtování neuvádí, odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za sepis odvolání proti usnesení soudu prvního stupně o změně předběžného opatření ze dne 24. 4. 2023 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za podání ve věci samé ze dne 5. 10. 2023 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Za účast při jednání před odvolacím soudem dne 11. 10. 2023 náleží odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč.

78. Za cestu z Brna do Plzně a zpět k jednání dne 11. 10. 2023 v délce 600 km náleží cestovné 4 358,40 Kč; jde o součet základní náhrady 5,20 Kč za kilometr a náhrady za 36 litrů motorové nafty při ceně 34,40 Kč za litr. Za šest hodin promeškaného času při této cestě náleží 1 200 Kč. Základ náhrady v této etapě činí 210 998,40 Kč, tj. odměna 204 240 Kč, režijní paušály 1 200 Kč, cestovné 4 358,40 Kč a náhrada za promeškaný čas 1 200 Kč. Daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 44 309,66 Kč. Náklady této etapy proto činí celkem 255 308,06 Kč.

79. V dovolacím řízení ukončeném rozsudkem ze dne 30. 4. 2026 náleží žalované za sepis dovolání ze dne 17. 4. 2024 odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem 51 360 Kč. Daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 10 785,60 Kč. Náklady tohoto dovolacího řízení proto činí celkem 62 145,60 Kč.

80. Za účast při jednání odvolacího soudu dne 9. 9. 2026 náleží žalované odměna 51 060 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč. Za cestu z Brna do Plzně a zpět v délce 600 km náleží cestovné 5 142 Kč; jde o součet základní náhrady 5,90 Kč za kilometr a náhrady za 36 litrů motorové nafty při ceně 44,50 Kč za litr. Za šest hodin promeškaného času náleží 1 800 Kč. Základ náhrady za tento úkon a související výdaje činí 58 452 Kč. Daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % činí 12 274,92 Kč. Náklady tohoto odvolacího řízení proto činí celkem 70 726,92 Kč.

81. Náklady právního zastoupení, hotové výdaje, cestovné a náhrada za promeškaný čas ve všech uvedených etapách činí celkem 2 693 323,77 Kč. K tomu žalovaná zaplatila soudní poplatek dne 14. 3. 2023 ve výši 588 802 Kč, soudní poplatek dne 14. 3. 2024 ve výši 5 000 Kč a soudní poplatek dne 14. 3. 2024 ve výši 14 000 Kč. Soudní poplatky tedy činí celkem 607 802 Kč a jakožto hotové výdaje se nenavyšují o daň z přidané hodnoty.

82. Žalované proto náleží proti žalobkyni náhrada nákladů řízení v celkové výši 3 301 125,77 Kč.

Poučení:

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo exekučním návrhem.

Proti tomuto rozsudku je přípustné podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

Dovolání se podává u Nejvyššího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku.

Plzeň 9. září 2026

JUDr. Karel Svoboda, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.